

Consell Tributari
Expedient: 279/7

El Consell Tributari, reunit en sessió de 24 d'octubre de 2007, coneixent del recurs presentat per la senyora M.J.I., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- El 3 de març de 2006, la Sra. M.J.I. interposa recurs d'alçada contra la resolució del director-gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda, de 24 de gener de 2006, que desestimà la sol·licitud d'exempció de l'impost sobre béns immobles per la finca situada al carrer de S., núm. ..., al no haver-se acreditat el requisit d'estar declarat l'immoble com a monument d'interès cultural.

2.- La recurrent al·lega que la finca té una antiguitat superior a cinquanta anys i està inclosa en el catàleg municipal previst al Reial Decret 2159/1978, de 23 de juny, per la qual cosa compleix els requisits per a l'exempció establerts a l'art. 63.2.b) de la Llei d'hisendes locals, del qual la resolució impugnada en fa una transcripció incorrecta ja que a l'inici del darrer paràgraf hi afegeix un guió, que en el text de la Llei no hi és, i per tant no pot entendre's que els béns a què es refereix (de més de cinquanta anys i inclosos al catàleg) hagin de pertànyer al grup de béns declarats expressament i individualitzadament monument o jardí històric de la forma establerta a la Llei 16/1985.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- D'acord amb allò que disposa l'apartat 2.b) de l'article 62 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març, estan exempts de l'impost sobre béns immobles, entre d'altres, els següents béns: "Los declarados expresa e individualizadamente monumento o jardín histórico de interés cultural, mediante real decreto en la forma establecida por el artículo 9 de la Ley 16/1985, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español, e inscritos en el registro general a que se refiere su artículo 12 como integrantes del Patrimonio

Histórico Español, así como los comprendidos en las disposiciones adicionales primera, segunda y quinta de dicha Ley”.

Precisa adicionalment el mateix precepte: “Esta exención no alcanzará a cualesquiera clases de bienes urbanos ubicados dentro del perímetro delimitativo de las zonas arqueológicas y sitios y conjuntos históricos, globalmente integrados en ellos, sino, exclusivamente, a los que reúnan las siguientes condiciones:

“En zonas arqueológicas, los incluidos como objeto de especial protección en el instrumento de planeamiento urbanístico a que se refiere el artículo 20 de la Ley 16/1985, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español.

“En sitios o conjuntos históricos, los que cuenten con una antigüedad igual o superior a cincuenta años y estén incluidos en el catálogo previsto en el Real Decreto 2159/1978, de 23 de junio, por el que se aprueba el Reglamento de planeamiento para el desarrollo y aplicación de la Ley sobre Régimen del Suelo y Ordenación Urbana, como objeto de protección integral en los términos previstos en el artículo 21 de la Ley 16/1985, de 25 de junio”.

Segon.- Aquesta regulació remet al que disposa la Llei 16/1985, del Patrimoni Històric Espanyol. L'apartat 3 de l'article 1 de l'esmentada Llei estableix: “Los bienes más relevantes del Patrimonio Histórico Español deberán ser inventariados o declarados de interés cultural en los términos previstos en esta Ley”. Per tant, la declaració de béns d'interès cultural reposa sobre la rellevància de determinats béns en el sí del patrimoni històric espanyol. I en l'apartat 2 de l'article 14 de la mateixa llei els béns d'interès cultural es classifiquen en cinc grups: monuments, jardins, conjunts i llocs històrics i zones arqueològiques. Pel que fa als conjunts històrics la seva declaració com a bé d'interès cultural, segons l'article 20 de l'esmentada Llei, determinarà l'obligació per al municipi de redactar un pla especial de protecció. La referència de l'article 62.2.b) del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals al Reial Decret 2159/1978 està motivada perquè en els articles 78 a 82 d'aquest Reial Decret es regulen els tràmits i contingut dels plans especials de protecció.

Tercer.- Per tant, per gaudir de l'exempció pretesa cal que concorrin els següents requisits: a) tractar-se dels béns més rellevants del patrimoni històric artístic espanyol; b) haver estat declarats per aquest motiu béns d'interès cultural; c) Si l'immoble està ubicat dins d'un conjunt històric que com a tal conjunt ha estat declarat bé d'interès cultural, tenir l'immoble més de cinquanta anys i estar inclòs dins del

catàleg corresponent del pla especial de protecció que es regula en els articles 78 a 82 del Reial Decret 2159/1978, abans esmentat.

Quart.- La recurrent pretén tenir dret a l'exempció pel fet que la seva finca té més de cinquanta anys d'antiguitat i està catalogada per l'Ajuntament. Al marge de la rellevància de la finca per al patrimoni històric artístic espanyol, que no s'ha demostrat, la recurrent prescindeix totalment en la seva argumentació del sistema de protecció establert a la Llei. En primer lloc, no justifica complir cap dels requisits que s'han enumerat anteriorment. En segon lloc, desconeix que l'exempció que demana va lligada al fet que l'immoble es trobi situat dins d'un conjunt històric declarat com d'interès cultural. És a dir, no és suficient que l'immoble tingui una antiguitat de cinquanta anys, sinó que cal que formi part d'un conjunt històric amb l'esmentada declaració, i en aquest cas ni l'Estat ni la Generalitat dins de l'àmbit de competències que els atorga la Llei 16/1985, no han declarat mai la zona del districte de ... on es troba l'immoble com a conjunt històric d'interès cultural. Finalment, confon la naturalesa dels diferents sistemes de protecció i atribueix a la inclusió de l'immoble en el catàleg municipal el mateix valor que tindria la seva inclusió en el catàleg d'un pla especial de protecció d'un conjunt històric declarat d'interès cultural com a objecte de protecció integral, la qual cosa es contradueix amb el fet que el catàleg municipal preveu un altre tipus de protecció que no és l'exigida per a l'exempció en la normativa reguladora de les hisendes locals.

Cinquè.- Fins ara, ens hem referit al Reial Decret 2159/1978 a efectes dialèctics, atès que és la norma reglamentària esmentada a l'article 62.2.b) del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals. Aquesta remissió específica, no obstant, no respon estrictament a la regulació de la Llei 16/1985, l'article 20 de la qual, en el seu apartat 1, estableix una remissió genèrica a l'aprovació d'un pla especial de protecció en els següents termes: "La declaración de un Conjunto Histórico, Sitio Histórico o Zona Arqueológica, como Bienes de Interés Cultural, determinará la obligación para el Municipio o Municipios en que se encontraren de redactar un Plan Especial de Protección del área afectada por la declaración u otro instrumento de planeamiento de los previstos en la legislación urbanística que cumpla en todo caso las exigencias en esta Ley establecidas. La aprobación de dicho Plan requerirá el informe favorable de la Administración competente para la protección de los bienes culturales afectados. Se entenderá emitido informe favorable transcurridos tres meses desde la presentación del

Plan. La obligatoriedad de dicho Plan no podrá excusarse en la preexistencia de otro planeamiento contradictorio con la protección, ni en la inexistencia previa de planeamiento general”.

Sisè.- És important fer aquesta observació perquè, en basar-se la protecció de la Llei als conjunts històrics en sistemes propis del planejament urbanístic, no és el Reial Decret 2159/1978 el que necessàriament s’ha d’aplicar, sinó la norma que en cada cas reguli el planejament urbanístic. En aquest sentit, cal assenyalar que la lletra d) de la disposició final primera del Decret 305/2006, de 18 de juliol, de la Generalitat de Catalunya, sobre urbanisme, declara no aplicable a Catalunya el Reial Decret 2159/1978, la qual cosa es fonamenta en la distribució competencial entre l’Estat i les Comunitats Autònomes en matèria d’urbanisme. Tant si es considera que el Decret 305/2006 de la Generalitat té aplicació només des de la seva entrada en vigor, com si es considera que d’alguna forma la inaplicació del Reial Decret 2159/1978 a Catalunya ja venia exigida per l’especificitat de la legislació urbanística catalana abans de 2006, el resultat pel que fa a la resolució d’aquest recurs i al futur de l’exempció pretesa és el mateix.

Setè.- En efecte, l’apartat a) de l’article 92 del Decret 305/2006 es refereix als plans especials urbanístics que estableixin determinacions de protecció del patrimoni cultural, i l’article 93.2 regula el contingut d’aquests plans especials. És cert que l’article 95 del Decret 305/2006 regula els catàlegs de béns protegits, però com es pot comprovar de l’apartat 1 els catàlegs no tenen valor unitari o unívoc, sinó que formen part de la documentació dels plans urbanístics que estableixen mesures de protecció de béns immobles, singulars o de conjunt, per raó de llurs valors culturals, paisatgístics o ambientals. La inclusió en el catàleg no és un *prius* de la protecció, sinó la conseqüència de la protecció especial d’un pla relatiu a valors de diversa naturalesa. Dit d’una altra manera, la inclusió en un catàleg és un fet que no té valor per ell mateix, sinó que té el valor que li atribueix el pla especial de protecció. Ho expressa clarament l’incís final de l’apartat 2 de l’esmentat article 92 del Decret 305/2006, segons el qual, els béns culturals protegits d’acord amb la legislació sectorial s’han d’incloure en aquests catàlegs i el grau de protecció previst i la regulació de les actuacions permeses ha de ser conforme amb la protecció derivada de dita legislació. Per tant, no és el catàleg qui determina la naturalesa i el grau de protecció, sinó que és la normativa sectorial qui l’estableix.

Vuitè.- Cal concloure, doncs, que la naturalesa i el grau de protecció de l'immoble, en els termes que sol·licita el recurrent, hauria d'estar en tot cas determinat per l'aprovació d'un pla especial de protecció de caràcter urbanístic referit a una zona declarada com a conjunt històric d'interès cultural, i que aquest pla especial de protecció, en els termes esmentats, no s'ha aprovat ni d'acord amb el Reial Decret 2159/1978 ni d'acord amb el Decret 305/2006.

Per tot això, i coincidint amb l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs.